

JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS

Seminari Diocesà / 8-6-2015

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sr. Vicari General,
Germans preveres i diaques,
Germans, tots fills estimats de Déu.

Celebrem aquesta eucaristia en la Jornada Sacerdotal de Fi de Curs, en el goig de la missió apostòlica que hem rebut del Senyor i que es fa present arreu de la nostra Església diocesana amb l'exercici dels ministeris que tenim encomanats, tant sacerdotals com diaconals. Tenim ben presents els nostres germans, de manera especial els qui per raó de malaltia o ancianitat no poden ser presents aquí; per a ells i per a nosaltres demanem al Senyor la fidelitat al do rebut en la santedat de vida.

Celebrem la missa votiva de Jesucrist, gran Sacerdot per sempre, en el temps litúrgic que va des de la festa de Corpus a la festa del Sagrat Cor de Jesús. Ambdues festes ens parlen de la realitat de Crist donant-se del tot per la salvació de la humanitat. La festa de Corpus ens remarca la realitat de la presència de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. Aquest aspecte és important de remarcar sempre i en tot moment, perquè el realisme eucarístic i el realisme eclesial es donen suport l'un a l'altre. El realisme eucarístic garanteix el realisme eclesial, i aquest, per la seva part, confirma l'altre. En ambdós es reflecteix la mateixa unitat del Verb. La fe de l'Església en la presència real de Crist en l'Eucaristia, explicitada gràcies a segles de controvèrsia i d'anàlisi, ens porta al misteri de l'Església, Cos de Crist.

No oblidem mai que les dues realitats són el mateix Crist. En la nostra missió hem de fer més i més vida aquesta fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia. L'Església té el seu cor en l'Eucaristia, aquest és el seu tresor més gran. Encara més, és la seva única vida. Com ens diu el segon concili Vaticà: «En la santíssima Eucaristia hi ha tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, el mateix Crist, la nostra Pasqua i pa vivent» (PO, 5). Si la fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, donant-se per nosaltres, s'afebleix, la comunitat no pot tenir vida. Les obres que poguéu realitzar serien buides de cor, sense la font de la vida que és el mateix Jesús. Però també a l'inrevés: si una comunitat no manifestés les obres de caritat i de servei evangelitzador en la seva vida, això significaria que la fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia no és prou viva.

Corpus ens recorda Crist que ens estima, donant-se sense parar per nosaltres, perquè en ell tots els homes tinguem vida. Però també la festa del Sagrat Cor de Jesús ens duu a mirar una vegada més el seu amor immens, encès de misericòrdia. Un amor tal, el de Crist, que manifesta la seva pobresa màxima: ell pidola el nostre amor. L'amor vol ser estimat. I vol ser estimat per tots els homes, sense cap excepció. Perquè sap que solament l'amor a ell és el que pot omplir del tot el cor de la pobra criatura, la qual sense Déu no té vida; sense la font de la seva vida no pot viure en plenitud. Sí, germans estimats, Jesús vol ser estimat més i més per tots i cada un de nosaltres. L'amor enamorat dels seus escollits per a ser la seva presència sacerdotal, la seva presència servidora, és el que ens demana com un pidolaire a la porta del nostre cor. I ho espera cada dia, perquè sap que del nostre amor enamorat envers ell sorgeix, com una font invisible, la fecunditat de la missió enmig del poble que tenim encomanant. Que n'és, de gran, el ministeri que hem rebut! No és pas el d'un funcionari, no és pas el d'una professió. És un ofici d'amor, que té la seva font en

l'amor de Déu posat en els nostres cors, per la imposició de les mans i la pregària de l'Església, i té la seva realització en un cor que vol estimar més i més Déu i els seus germans.

I, entre Corpus i el Sagrat Cor de Jesús, celebrem avui la missa votiva de Jesucrist, gran Sacerdot per sempre. Jesucrist és el sacerdot de la nova i eterna Aliança. Ell és el mitjancer entre Déu i els homes. Per dir-ho d'una altra manera, seguint la reflexió que estem fent, Jesús és el mitjancer, el sacerdot, el *Pontifex*, entre l'Amor misericordiós de Déu i l'Amor que pidola ser estimat. De fet, l'expressió màxima del sacerdoci de Crist en l'altar de la creu és també l'expressió màxima de l'amor de Déu a favor nostre i de l'amor de l'home a Déu. El rostre de la misericòrdia del Pare, que és el seu Fill, té la seva màxima bellesa en la pobresa del crucificat. I Jesucrist, Fill de Déu, veritable home, és en la creu on ha manifestat amb la màxima expressió l'amor al Pare, duent a terme, amb el foc de l'Esperit Sant (cf. He 9,14), la seva voluntat de salvació de la humanitat.

L'únic drama que es desenvolupa en aquest món és el de l'aventura, rica en turments i alegries, de l'home infinitament sol·licitat pel boig amor del seu Déu. Aquest és el drama del qual nosaltres, per pura elecció de Déu, hem estat constituïts sacerdots en Crist, mitjancers. La nostra missió, que és l'única missió de l'Església, l'hem de viure des del do del ministeri rebut, no com a dominadors, sinó com a servidors, i ens porta a viure en primera persona, encara més, *in persona Cristi*, aquest amor misericordiós de Déu per tots i, al mateix temps, la sol·licitud boja de Déu de l'amor de tots i cada un dels homes.

I això no és pas fàcil. Portem un gran tresor, però el portem en gerres de terrissa. És la terrissa de la nostra pobresa, de les nostres defallences, de les nostres pors, dels nostres pecats. Però també sabem, perquè ho experimentem sovint, com és de gran la seva misericòrdia per nosaltres. Perdonar, per al Senyor és sempre cantar més alt i més clar el seu cant d'amor. I, si som capaços de mirar les seves ferides d'amor per nosaltres, veurem que, per molt que haguéssim estat capaços de caure, les seves nafres es converteixen en joies de misericòrdia a favor nostre. I, amb les nostres cicatrius del caminar de la vida, el Senyor va fent la bellesa del nostre ministeri. Tota la nostra vida, si així anem caminant, es converteix en un celebració contínua de l'Amor misericordiós de Déu en nosaltres i en els homes i dones que el Senyor ens ha concedit de servir.

Una jornada sacerdotal vol ser expressió d'aquella invitació de Jesús als seus deixebles després de la primera missió: *Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica. Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar* (Mc 6,31). Una vegada més, us vull agrair el vostre treball en la vinya del Senyor; treball que, en molts de vosaltres, va més enllà del que podeu, donada la vostra edat i les vostres forces. El Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat i ell us ho pagarà el cent per u. Gràcies, una vegada més. Però també és bo que reposeu. Tothom qui es cansa, perquè ha treballat, mereix el descans. I, seguint aquesta mateixa línia, comparteixo amb vosaltres unes paraules del papa Francesc en la missa crismal de la Setmana Santa passada: «Tinguem ben present que una clau de la fecunditat sacerdotal rau en la manera com reposem i en com sentim que el Senyor tracta el nostre cansament. Que difícil és aprendre a descansar! En aquesta realitat ens hi juguem la nostra confiança i el fet de recordar que nosaltres també som ovelles. Poden ajudar-nos algunes preguntes respecte a aquest tema:

»¿Sé descansar rebent l'amor, la gratitud i tota l'estimació que dóna el poble fidel de Déu? O, després del treball pastoral, ¿cerco descansos més refinats, no el dels pobres sinó els que ofereix el món del consum? ¿L'Esperit Sant és veritablement per a mi "confort en el treball", o solament aquell que em dóna treball? Sé demanar ajut a algun sacerdot savi? ¿Sé descansar de mi mateix, de la meva autoexigència, de la meva autocomplaença, de la meva autoreferencialitat? ¿Sé conversar amb Jesús, amb el Pare, amb la Mare de Déu i sant Josep, amb els meus sants protectors, amics per a reposar en les seves exigències —que són suaus i lleugeres—, en les seves complaences —a ells els agrada estar en la meva companyia—, en els seus interessos i referències —a ells sols els interessa la major glòria de Déu? Sé descansar dels meus enemics sota la protecció del Senyor? ¿Argumento i maquino jo sol, rumiant una vegada i una altra la meva defensa, o em confio a l'Esperit que m'ensenya el que haig de dir en cada ocasió? ¿Em preocupo, o, com Pau, trobo repòs dient: *Sé en qui he posat la meva confiança* (2Tm 1,12)?»

I, seguint la lectura de l'evangeli en el fragment on Jesús convida els seus deixebles a reposar, trobem aquestes paraules: *Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor, i es posà a instruir-los llargament* (Mc 6,34). El repòs autèntic i necessari després de la missió ens porta altra vegada a la missió evangelitzadora amb renovada fidelitat. No oblidem que, ara potser més que mai, som una Església en sortida missionera. Les paraules de Jesús: *Aneu, jo us envio* (Lc 10,3), han de ressonar amb renovada novetat avui en els nostres cors.

Aquest Seminari fou dedicat al Sagrat Cor de Jesús i a la façana hi ha —com no podia ser de cap altra manera en un edifici somiat i promogut pel bisbe Joan Perelló— la imatge del Sagrat Cor de Jesús i de l'Immaculat Cor de Maria. Que l'Amor misericordiós de Jesús romanguí sempre en els nostres cors, custodiat per la intercessió de Maria, mare dels sacerdots i mare de l'Església. Amén.